

í Kibutz í Fámara

Tey ungu eru ófør!

- Stóra arbeidssloysið setti ferð á ætlaninar hjá okkum. Tað er einki minni enn ein skylda, at vit bjóða okkara unga fólki eitthvørt skilagott at taka sær til, heldur enn at ganga fyri einki. Tí hugsaðu vit: Hví ikki Kibutz í Fámara heldur enn í Ísrael, siga tey bæði, Árni og Karin Brattaberg, bóndafólkini í Fámara, sum nú hava rikið kibutz í ein mánað

Vanliga eru tey tveyeinig í húsi. Nú eru tey tólv undir lonini í Fámara, Árni og Karin Brattaberg. Fámara er, vestantil á Suðuroynni, millum Sumba og Fámjin - beint sunnanfyri Botn, har suðringar gjørdi sitt fyrsta elverk, fyrst í tjugunum.

Í Fámara er eisini Føroya fyrsti kibutzur, og hvussu hann kom í lag, lata vit Karina greiða frá.

Ymiskar ætlanir

-Komu fólk á vitjan hjá okkum varð mangan havt

á orði, um hetta stað ikki var serliga væl nýtiligt til bæði eitt og annað, umframt bert at reka vanligt bóndabruk. Hevði hetta ikki verið staðið fyri fólk, við ymiskum trupulleikum. Rúsevismisnýtarum, smákriminelum o.s.fr, søgdu fólk, sum hildu, at her í einseminum kundu fólk havt allar møguleikar at finna seg sjálvan. Jú nógvir tankar hava verið um hvat her kundi verið gjørt, sigur Karin.

Hví fara

av landinum?

-Tað hevur verið so væl kent at fara av landinum at leita eftir lærdómi og eydnuni. Alt gott um tað, men vit mugu hava eitthvørt at bjóða okkara unga fólki aftur til. Tað eru heldur ikki øll, sum eru so altrá at fara av landinum. Tey kundu nógvir heldur hugsað sær til at verið í Føroyum, men nú er lítið til hendurnar, tíverri.

- Hetta hava vit ofta prátað um, og lítið er at ivast í, at stóra arbeidss-

Tað ergott, atstaðið liggur avsíðis, halda tey. Tey ungu, sum fleiri eru arbeidssleys, kunnu sleppa heim annaðhvørt vikuskifti. Teimum dámar væl í Fámara, har nóg mikið er at gera av arbeiði, tey ongantíð áður hava roynt. Kosturin er eisini óðrvísi, tí tey sleppa at røyna tað, sum náttúran hevur at bjóða

loysið í Føroyum, serliga millum ung, setti ferð á ætlaninar hjá okkum. Tá so fólk samstundis fóru at tosa um at fara til Ísraels í stórum tali í kibutz hildu vit, at nokur av teimum ungu áttu at fáa ein valmøguleika. At fara til

Ísraels at grópa í moldini tykir mær eitt sindur øvugt tá tað eins væl kann gerast í Føroyum, heldur Karin fyr. Hon leggur aftrat, at vit, sum búgva á hesum klettum, hava eina beinleiðis skyldu til at geva teimum ungu ein møguleika í egnum landi.

bløðunum um kibutz-ætlanbina í Fámara, ringdu mong. Karin sigur, at tað stóð ikki á at fáa fólk.

-Vit høvdu upprunaliga ætlað at hýsa fyra ung-fólkum, men nú áhugin vísti seg at vera so stórir, tóku vit nokur aftrat. Men tað hevði so aftur við sær, at fyrsta arbeiði hjá nøkrum teirra var at smíða sær koyggjur. Við eitt sindur av vegleiðing var tað heldur eingin trupulleiki, leggur Karin aftrat.

Bæði Árni og Karin lata sera væl at teimum ungu fólkunum, sum nú hava verið har í ein mánað.

-Vit royndu at halda teimum til, og tey halda seg ikki aftur. Hvat tað skal vera. At arbeiða í fjósinum, fódra, søpa og mjólka, stuka, seta epli niður, kasta nót og seta línu, og enn tá fara í bergið eftir havhesti. Alt her til, og vónandi kann nakað av tí, tey lera her, koma teimum væl við seinri. Tað er ikki tað minsta endamálið við tiltaki okkara, leggja bóndafólkini í Fámara dent á.

Kibutzurin í Fámara er ætlaður í trimum skeiðum, tveir mánaðar hvørt.

Dótturin

í New Zeelandi

Durita, 25 ára gamla dóttir Karina og Árna, er í lótni á landbúnaðarháskúla í Noregi. Karin sigur, at tað er mest Durita, sum legði ta beinleiðis verkætlanina til rættis við kibuzinum í Fámara. Nakað tað sama hevur Durita roynt í New Zeelandi, og har dámdi henni sera væl, men tað var sera kostnaðarmikið, og tað var helst just hetta sum fekk hana at huga um at gera nakað tað sama her hjá okkum, sigur Karin.

Stórir áhugi

Eftir at tað hevði staðið í

Meðan Sosialurin vitjaði í Fámara, kastaðu tey nót, og so fingur tey arbeiðið at krygja

